

ANYAISTEN

SZONETTKOSZORÚ

2013

Gyul Elm Emléke

1.

Anya nélkül nem létezik világ,
hiszen az idő is belőle éled:
csak pillanata van a létezésnek,
ha nincs múlt, ami a jövőbe lát.

Ha nincs anyaméh, boldog eredet,
nincs semminek kötődése, se arca,
semiben nem hasonlíthatsz magadra,
nem írhatasz lélek-tiszta verseket,

nem lehetsz a világ ellen szabad,
hogyan rabjaként is megőrizd magad,
ha nincs szó, ami végtelenbe tárhat.

Anyanyelv, melyen minden érthető.
Minden anyát megőriz az idő,
mert teste-lelke minden folytatásnak.

2.

Mert teste-lelke minden folytatásnak,
az anyaság maga a végtelen,
a szüntelenül vajúdó jelen,
aki magából épít olyan várat,

amit nem rombolhat le soha semmi,
amíg a téridő az otthona.

Minden időben örök az anya,
a folytonosságot egyre teremti,

nélküle múlandó az ébredés,
s minden gondolat, érzelem kevés
ahhoz, hogy honná váltsuk a hazánkat.

Minden születés új időt teremt.
A teremtést vajúdó űri rend
elemi szinten is művel csodákat.

3.

Elemi szinten is művel csodákat
a teremtés, ha parányból kitör,
s minden vajúdással tágul a kör,
szül és születik, örök pusztulásnak,

s e körforgásnak tán sose lesz vége,
ha folytonosságra ítéltetett,
s míg véggel játszadoznak végletek,
semmi sem hág föl kiteljesedésre,

és felemás az univerzum arca,
amikor magát csöndig kitakarja,
a létezés ára a pusztulás,

mintha halállal vásárolna létet.
A születés mégis egekig érhet,
ha a parányból teremt óriást.

4.

Ha a parányból teremt óriást,
egy anya szülte az egész világot,
az ősrobbanás csírájával áldott
méhe ringatta az energiát,

amiből univerzum született.
Milliárd galaxis sok nap-anyával.
A teremtés a végtelennel szárnyal,
hogyan megírja az örök verseket,

s a jövő időt egyre megteremtse,
irányt szabjon a parttalan egekre,
az űr ne gomolyogjon szerteszét,

olyan erős kötődés fogja össze,
melynek szeretetével vonzza körbe
a nap-anya sok bolygó gyermekét.

5.

A nap-anya sok bolygó gyermekét
úgy kerengeti lelke fénykörében,
ahogy csak anyaölben ring az éden
dajkálja a világot, semmiért,

Az a legkegyetlenebb fájdalom,
hogy a gyermekünk is halálra termett.
Örök szerelmek és örök keservek
között múlik el minden tartalom.

Az anya szűl, terem, ölel, nevel,
s a halál rendre mindent elperel,
mintha pusztulásáért állna sorba

sok ezer éve több száz nemzedék.
Mégis, újra megszüli gyermekét.
Hevíti, óvja, magához karolja.

6.

Hevíti, óvja, magához karolja
minden szülő drága gyermekeit,
az anyai ösztön rákényszerít,
hogy erejét óriássá fokozva

szembeszálljon bármekkora veszéllyel,
ha fenyegeti apró kisdédét.

A mindenség szóródhat szerteszét,
az anya szíve több szerelmet érlel,

mint amennyit szétszakíthat az úr.
Nincs fájdalom, sem öröm egyedül.
Csillagok milliárdja sokszorozza

az árnyékokat és a fényeket.
Köztük játszik billió gyermeket
az atommag-anyá kis elektronja.

7.

Az atommag-anya kis elektronja
a mindenség parányi gyermeke,
s mert nincs világegyetem nélküle,
a végtelent is létkörébe vonzza,

ahol a szülés, születés varázsa
a vesztes fájdalomával összecseng.
Minden a fény, a hit körül kereng,
s míg fénylik a világa, még nem árva,

de jaj, ha kiég az az anyacsillag.
jaj, ha magába roskad az atommag,
ha édesanyánk lehunyja szemét,

és a semmiből a sötétség árad.
De a rend újraszüli az anyákat,
s pörgeti köröttük a létezést.

8.

Pörgeti körötte a létezést,
mintha az anya isten szíve lenne,
e világ vére keringene benne,
s együtt dobogna vele az egész,

mert minden dobbanása életet
lültet, óv, minden fájdalmat megérez,
ami fölborzolja a mindenséget,
ha fölsír álmában egy kisgyerek.

A kiszolgáltatottság ellen lázad,
arcot ad ezer névtelen csodának,
hogy merje felismerni önmagát,

bolyongásában akárhova téved.
Nincs merészebb teremtés, mint az élet:
Anyá az isten, méhe a világ.

9.

Anya az isten, méhe a világ.
Az ősrobbanás első vajúdása
óta egyre csak szüli a világra
csillagait s a csillagok porát.

Míg a galaxis-bölcsők ringanak,
dajkálják kisdedei sokaságát,
a mindenségben nem léteznek árvák,
a kötődés szét sohasem szakad.

Mert örök minden anya ölelése,
istenként vigyáz minden gyermekére,
s szolgaként dolgozik érte tovább,

hogyan minden jövő vele teljessedjen.
Az anyaság ösztön a végtelenben:
benne vajúdja újra önmagát.

Benne vajúdja újra önmagát
az örökös létezés és az élet,
ami utat tör egek énekéhez,
hogymint lelket lopjon tőle a világ,

mert örök lelkünk az isten-anya,
belőle ered milliárdnyi lélek,
hogymint saját hangját kottázza a fényhez,
melyben testének kell dalolnia.

A lét dallama élet és halál,
a gyerekek is ilyen sorsra vár,
nincs anya-isten semmilyen egekben,

ki meggátolhatná e pusztulást.
Pillanatonként önmagára hág
a mindenség, hogy végtelenre leljen.

A mindenség, hogy végtelenre leljen,
egyre újabb dimenziót teremt,
időlépcsővé gyúrja a jelent
isteni csúcsokhoz mind közelebben,

s míg teremti a tökéletességet,
árnyéka az életre visszaszáll.
Minden teremtés útja a halál.
Az anyában mégsem fogan, csak élet,

Akkor is, hogyha pusztulás az ára,
mert kísérti a teremtés csodája
minden vesztes, minden halál fölött,

örökebb a vele haló világnál,
bár e feltétlen önfeláldozásnál
az anya létezése mégse több.

Az anya létezése mégse több,
mint csírája-lelke a folytatásnak.
Jövőt teremtő útjába nem állhat
semmi, nincs isten Teremtő fölött,

mégis retteg, hogy elfogy az idő,
s gyermekei egy jövőtlen jövőben,
kallódnak el, hitükben megtörötnen,
ahol már csak a vesztes menthető.

De anya nem mond le a gyermekéről,
ahogyan isten sem a teremtről,
ezért marad a vajúdas örök,

ezért gomolyog lelkünkben a kényszer,
hogy az űrt engeszteljük születéssel,
mint küzdelem élet-halál között.

13.

Mint küzdelem élet-halál között,
olyan súlyos az élet minden perce,
rátelepszik a lelkiismeretre,
mint a végtelenre a börtönök.

De áttöri az anyaszeretet!
Minden kötődés közt a legerősebb,
legyőz égi és pokoli erőket,
ha kell, hogy megmentse a gyermeket,

és mentse sorsán túlra a jövőt,
ne torpanjon soha semmi előtt
meg a folytatás: az élet és szellem.

Ahogy szárat, levelet bont a tű,
úgy sarjad az anyából az idő,
hogyan tovább élhessen a gyermekekben.

Hogy tovább élhessen a gyermekekben
az anya új dimenziót teremtet,
otthonába vonzza a végtelent,
kell e pusztulásból kiútra leljen!

És menti, alakítja a világot,
ne veszítsen soha életteret.
Míg anyaölből ring a kisgyerek,
a mindenség is folytatással áldott.

Minden erejét, álmát, tehetségét,
szívét, lelkét adja a gyermekéért,
hogyhá kell, föláldozza önmagát.

A mindenség csak vele jut előbbre.
Ő a teremtő s a teremtetés őre.
Anya nélkül nem létezhet világ.

15.

Anya nélkül nem létezhet világ,
mert teste-lelke minden folytatásnak,
elemi szinten is művel csodákat,
ha a parányból teremti óriást.

A nap-anya sok bolygó-gyermekeit
hevíti, óvja, magához karolja.
Az atommag-anyja kis elektronja
pörgeti körötte a létezést.

Anyja az isten, méhe a világ.
Benne vajúdjja újra önmagát
a mindenség, hogy végtelenre leljen.

Az anya létezése mégse több,
mint küzdelem élet-halál között,
hogy továbbélhessen a gyermekekben.

